

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/65/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7219200349
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Maximová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7219200349.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Maximovej a sudcov JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobkyne: M. A., rod. I., bytom v C., V. 63, právne zastúpenej: Advokátska kancelária JUDr. Vladimír Filičko, PhD., s.r.o., IČO: 52 253 791, so sídlom v Košiciach, Kováčska 28, proti žalovanému: Y., o zrušenie bezpodielového spoluvlastníctva manželov za trvania manželstva, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Košice II z 18. decembra 2019, č. k. 40C/2/2019 - 97

rozhodol:

M e n í rozsudok v jeho napadnutom výroku o trovách konania tak, že žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov proti žalovanému v plnom rozsahu.

P r i z n á v a žalobkyni proti žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom zrušil bezpodielové spoluvlastníctvo manželov žalobkyne M. A., rod. I., nar. XX.X.XXXX a žalovaného Y. A., nar. 22.X.XXXX, ktoré vzniklo uzavretím manželstva dňa XX.XX.XXXX, zapísaného v knihe manželstiev matričného úradu M. časť C. - A. M., vo zväzku XX, ročník XXXX, na strane XXX, pod por. č. XXXX, dňom právoplatnosti tohto rozsudku. J. rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa domáhala zrušenia bezpodielového spoluvlastníctva manželov za trvania manželstva z dôvodu, že ďalšie trvanie bezpodielového spoluvlastníctva by odporovalo dobrým mravom. Žalobu odôvodnila tým, že žalovaný svojim konaním významne ohrozuje spoločný majetok žalobkyne a žalovaného, nakoľko dlhodobo a chorobne zhromažďuje množstvo nepotrebných vecí, často krátko aj odpadu, v nehnuteľnostiach patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalobcu (najmä v byte a na záhrade). Žalovaný týmto zhromažďovaním nepotrebných vecí znemožnil žalobkyni riadne užívanie bytu patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaného, čo bolo dôvodom jej vystaňovania sa z predmetného bytu. Ďalej uviedla, že žalovaný odkladá zhromaždené veci tiež v spoločných priestoroch bytového domu, čo obťažuje a obmedzuje ostatných vlastníkov bytov v bytovom dome. Uvedená skutočnosť koncom roka 2018 vyústila zatiaľ len k neformálnej telefonickej výzve správcu bytového domu, adresovanej žalobkyni, na vypratanie spoločných priestorov, a to pod hrozbou vysokej sankcie pre porušenie protipožiarnych predpisov. Ďalej uviedla, že žalovaný zhromaždil veľké množstvo vecí, resp. odpadu aj na záhrade patriacej do bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaného, nachádzajúcej sa v obci Ploské. Zhromaždené veci boli hygienickou hrozbou v obci, keďže vytvárali priestor pre usadenie potkanov a iných hlodavcov. Napriek viacerým výzvam obce Ploské na zjednanie nápravy a na vypratanie predmetného odpadu, výzvy žalovaný pred žalobkyňou zamlčal, žalovaný uvedené vypratať odmietol, čo viedlo až k nariadeniu exekúcie vypratáním nehnuteľnosti, ktorej vykonaniu zabránila žalobkyňa na poslednú chvíľu tým, že svojpomocne predmetnú nehnuteľnosť vypratala. Ak by žalobkyňa nehnuteľnosť vypratať nestihla, došlo by k realizácii exekúcie a vznikli tak trovy exekúcie vo výške 16.000,- Eur,

ktoré by museli znášať obaja manželia. Z konštatovaného má žalobkyňa za to, že žalovaný trpí psychickou poruchou spočívajúcou v chorobnom zhromažďovaní vecí. Žalovaný odmieta akékoľvek psychologické vyšetrenie a svoj stav považuje za normálny. V dôsledku správania sa žalovaného, žalobkyňa sa musela odsťahovať z bytu patriaceho do ich bezpodielového spoluvlastníctva, čím jej pravidelne vznikajú náklady nevyhnutné na zabezpečenie bytovej otázky. Podľa názoru žalobkyne, najzávažnejším dôvodom pre zrušenie bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaného je hrozba značných majetkových škôd na spoločnom majetku žalobkyne a žalovaného, ktorá je daná pre hroziace sankcie zo strany štátnych, samosprávnych a iných orgánov. Žalobkyňa má za to, že ďalšie trvanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov by bolo v príkrom rozpore s dobrými mravmi, nakoľko žalovaný svojím správaním neuvážene nakladá s majetkom manželov, spôsobuje nemožnosť jeho riadneho užívania a jeho samostatnú existenciu významným spôsobom ohrozuje. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní vyšiel bezo zvyšku zo skutkového stavu uvedeného aj v žalobe, tento podriadil pod ust. § 136 ods. 2 veta druhá, § 148 ods. 2 Občianskeho zákonníka a mal za jednoznačne preukázané a žalovaným nepopreté, že žalovaný už niekoľko rokov zhromažďuje rôzne nepotrebné veci v byte a v spoločných priestoroch bytového domu patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu (teda manželov), ako aj na ich záhrade v obci Ploské a v minulosti aj na svojom pracovisku - v triede školy. Vzhľadom na doterajšie zvýšené náklady súvisiace s nahromadenými vecami žalovaným, podľa názoru súdu prvej inštancie žalobkyňa nie je povinná do budúcnosti znášať, nakoľko ďalšie trvanie bezpodielového spoluvlastníctva by odporovalo dobrým mravom, preto žalobe vyhovel a bezpodielové spoluvlastníctvo manželov (strán sporu) za trvania manželstva zrušil. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 257 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), pričom za dôvod hodný osobitného zreteľa považoval skutočnosť, že inak, ako súdnym rozhodnutím, bezpodielové spoluvlastníctvo manželov počas trvania manželstva zrušiť nemožno. Podľa názoru súdu prvej inštancie by bolo nespravodlivé v rozhodnutí o zrušení bezpodielového spoluvlastníctva manželov za trvania manželstva zaviazat' jednu stranu na náhradu trov konania druhej strany, a preto súd žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania.

3. Rozsudok vo výroku o trovách konania v zákonnej lehote napadla odvolaním žalobkyňa z odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, s návrhom, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že žalobkyňi prizná náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 %. Zároveň uplatnila nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie vidí v tom, že o náhrade trov konania rozhodol podľa § 257 CSP, pričom za dôvod hodný osobitného zreteľa považoval tú skutočnosť, že inak, ako súdnym rozhodnutím, bezpodielové spoluvlastníctvo manželov počas trvania manželstva zrušiť nemožno. S rozhodnutím súdu prvej inštancie o nepriznaní náhrady trov konania sa v intenciách prejednávaneho prípadu odvolateľka nestotožňuje. Konanie o zrušenie bezpodielového spoluvlastníctva manželov za trvania manželstva treba považovať za sporové konanie s tým, že ak sú naplnené a zároveň preukázané zákonom stanovené predpoklady, súd rozhodne o zrušení bezpodielového spoluvlastníctva manželov za trvania ich manželstva, pričom aj v tomto spore platí zásada kontradiktórnosti a prejednácia zásada a súd po vyhodnotení, či žalobca uniesol alebo neuniesol dôkazné bremeno, návrhu buď vyhovie alebo nevyhovie. V prejednávanej veci žalobkyňa svoju žalobu a splnenie predpokladov na zrušenie bezpodielového spoluvlastníctva manželov dôvodila najmä tým, že žalovaný svojím konaním významne ohrozuje spoločný majetok žalobkyne a žalovaného. Žalovaný dlhodobo a chorobne zhromažďuje množstvo nepotrebných vecí, častokrát aj odpadu, v nehnuteľnostiach patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (najmä v byte a záhrade strán sporu). Žalovaný zhromažďovaním vecí v byte patriacom do bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaného znemožnil žalobkyňi ich akékoľvek užívanie. Žalovaný navyše dlhé roky ignoroval žiadosti žalobkyne o zjednanie nápravy a na odstránenie závadného stavu. Práve uvedená neúnosná situácia bola dôvodom iniciovaní a konania o zrušenie BSM zo strany žalobkyne. Nutnosť vyriešenia celej situácie v súdnom konaní zapríčinil v celom rozsahu žalovaný, ktorý už niekoľko rokov zhromažďuje rôzne nepotrebné veci v byte a spoločných priestoroch bytového domu patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu, ako aj na ich záhrade v obci Ploské a na svojom pracovisku v triede školy. Spoločný byt strán sporu žalovaný zapratal do takej miery, že žalobkyňa bola nútená spoločnú domácnosť opustiť z dôvodu nedostatku životného priestoru, obavy o svoje zdravie a zdravie svojich detí a vnúčat. Aj napriek mnohým sľubom zo strany žalovaného nebola uskutočnená náprava, svoju „zberateľskú vášeň“ žalovaný považuje za bežnú a normálnu, lekársku pomoc hľadať nemieni. Zjednať nápravu nepomohla ani výzva súdu prvej inštancie a odročenie pojednávania zo 6. novembra 2019 na 18. decembra 2019, do ktorého žalovaný prisľúbil vypratať nehnuteľnosť - spoločný byt žalobkyne a žalovaného. Márne

sľuby žalovaného tak len zbytočne navýšili trovy žalobkyne. Vzhľadom na vyššie uvádzané má za to, že celé súdne konanie, počnúc od podania žaloby na zrušenie bezpodielového spoluvlastníctva manželov za trvania manželstva, cez odročenie pojednávania za účelom sľúbenej nápravy žalovaného, až po rozhodnutie vo veci samej súdom prvej inštancie, bolo zapríčinené žalovaným, pričom je na mieste priznanie nároku na náhradu trov konania žalobkyňi v plnom rozsahu, a naopak nie je žiaden dôvod na aplikáciu § 257 CSP. Uvedenú situáciu je potrebné zásadne odlišiť od situácie, kedy dochádza k zrušeniu bezpodielového spoluvlastníctva z dôvodu začatia výkonu podnikateľskej činnosti jedným alebo oboma z manželmi. V uvedenom prípade možno uvažovať o existencii dôvodu hodného osobitného zreteľa na nepriznanie náhrady trov konania „úspešnej“ strane sporu, keďže so zrušením spoločného vlastníctva väčšinou súhlasia obaja manželia a v konečnom dôsledku je toto zrušenie aj na prospech majetku oboch manželov. Určite však nemožno súhlasiť so záverom o existencii dôvodu hodného osobitného zreteľa v prípade, ak jeden manžel konaním v rozpore s dobrými mravmi obmedzuje, až marí, možnosť druhého manžela užívať svoj majetok a zaviniť tak potrebu zrušenia spoločného vlastníctva manželov. V nadväznosti na uvádzané poukázala na rozsudok Okresného súdu Prešov z 9. januára 2019, sp. zn. 11C/5/2018, týkajúceho sa taktiež problematiky zrušenia bezpodielového spoluvlastníctva manželov za trvania manželstva podľa ust. § 148 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v rámci ktorého išlo o obdobnú situáciu ako v tomto spore - taktiež došlo k zrušeniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov rozhodnutím súdu vzhľadom na skutočnosť, že manželka s manželom nežijú v spoločnej domácnosti dlhší čas, keďže sa manželka odsťahovala v dôsledku manželovho neprimeraného správania sa voči nej (bolo poukázané na manželove problémy s alkohol a zadlžovanie sa bez súhlasu manželky). Žalobkyňa má za to, že ide o obdobnú situáciu, nakoľko jeden z manželov bol nútený počas manželstva obrátiť sa na súd so žalobou o zrušenie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, čo bolo zapríčinené druhým manželom a súd prvej inštancie priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % úspešnej strane. Napokon poukázala i na rozhodnutie súdu, v ktorom bolo konštatované, že ak sa vyhovie návrhu na zrušenie BSM, žalobkyňa mala vo veci plný úspech a je teda vylúčené použitie ust. § 255 ods. 2 CSP (R 65/1966 citované vo Veľkom komentári k Civilnému sporovému poriadku, autori Števček, M. a kol., Praha: C. H. Beck, 2016).

4. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobkyne ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario CSP, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, z hľadiska odvolaním uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné a nie sú podmienky na potvrdenie rozsudku v napadnutom výroku (§ 378 CSP), ani na jeho zrušenie (§ 389 CSP), preto rozsudok vo výroku o trovách konania podľa § 388 CSP zmenil.

5. Odvolaním nebol napadnutý rozsudok vo výroku o veci samej, preto rozsudok v tejto (odvolaním nenapadnutej) časti sa stal právoplatným a nebol v odvolacom konaní preskúmaný (§ 367 ods. 1 a contrario CSP).

6. Žalobkyňa svojimi odvolacími námietkami v intenciách uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP nastolila predmetom odvolacieho prieskumu správnosť právneho posúdenia jej nároku na náhradu trov konania z hľadiska aplikácie ust. § 255 a § 257 CSP. Vo všeobecnosti právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potom potrebné rozumieť omyl v tomto postupe a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd neaplikoval právnú normu vôbec, alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval, avšak právnú normu nesprávne na zistený skutkový stav aplikoval, teda v skutkových okolnostiach z právnej normy vodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

7. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania.

8. Ustanovenia § 255 CSP až § 261 CSP upravujú predpoklady, za splnenia ktorých majú strany sporu (alebo tretie osoby) právo na náhradu trov konania, ktoré vynaložili. Zmyslom a účelom náhrady trov

konania je poskytnúť úspešnej strane konania, ktorej to priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom.

9. V prejednávanej veci žalobkyňa bola v spore úspešná, nakoľko jej žalobe bezo zvyšku vyhovie. Preto vo vzťahu žalobkyne a žalovaného prichádza do úvahy rozhodnutie o náhrade trov konania podľa zásady úspechu v konaní, nie podľa zásady zavinenia za zastavenie konania, a to aj z dôvodov uvedených žalobkyňou v podanom odvolaní, s ktorými sa odvolací súd plne stotožňuje.

10. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

11. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

12. Súčasná právna úprava teda umožňuje úspešnému účastníkovi v spore nepriznať náhradu trov konania iba z dôvodov uvedených v ust. § 257 CSP.

13. Účelom § 257 CSP je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného práva a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by vyplynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa.

14. Aplikácia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán konania a je treba vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale je nutné zohľadniť dopad takéhoto rozhodnutia aj na majetkové pomery oprávneného účastníka, teda tej strany sporu, ktorá by inak mala nárok na náhradu trov konania. Je potrebné si všimnúť aj okolnosti, ktoré viedli strany sporu k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní, teda nielen toho, ktorého by podľa všeobecného ustanovenia stihala povinnosť nahradit' trovy konania, ale i toho, ktorého majetková sféra by bola použitím tohto výnimočného ustanovenia dotknutá. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu.

15. Súd dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žalobkyňi vyvodzoval zo skutočnosti, že inak, ako súdnym rozhodnutím, bezpodielové spoluvlastníctvo manželov počas trvania manželstva zrušiť nemožno. Podľa názoru súdu prvej inštancie by bolo nespravodlivé v rozhodnutí o zrušení bezpodielového spoluvlastníctva manželov za trvania manželstva zaviazat' jednu stranu na náhradu trov konania druhej strany.

16. Odvolací súd sa nestotožňuje so súdom prvej inštancie, ktorý vyššie uvedené skutočnosti vyhodnotil tak, že sú naplnené dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce v prejednávanej veci nepriznať žalobkyňi, ktorá bola v spore plne úspešná, nárok na náhradu trov. Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa musia byť splnené kumulatívne dve podmienky, a to dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. V zmysle ustálenej judikatúry, napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2MCdo 17/2009, sp. zn. 5Cdo 67/2010, sp. zn. 3MCdo 46/2012 nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania výnimočne prihliadnuť (por. Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, str. 941). Odvolací súd zdôrazňuje, že pokiaľ v odvolaní žalobkyňa poukazuje na to, že žalobe bolo v konaní v plnom rozsahu vyhovie, je pri rozhodovaní nutné na túto skutočnosť prihliadať. Odvolací súd považuje za

opodstatnenú odvoláciu námietku, spočívajúcu v argumentácii, že v danom prípade konanie o zrušenie bezpodielového spoluvlastníctva manželov za trvania manželstva treba považovať za sporové konanie. Nejedná sa totiž o situáciu, kedy dochádza k zrušeniu bezpodielového spoluvlastníctva z dôvodu začatia výkonu podnikateľskej činnosti jedným alebo oboma z manželmi. V uvedenom prípade možno uvažovať o existencii dôvodu hodného osobitného zreteľa na nepriznanie náhrady trov konania „úspešnej“ strane sporu, keďže so zrušením spoločného vlastníctva väčšinou súhlasia obaja manželia a v konečnom dôsledku je toto zrušenie aj na prospech majetku oboch manželov. V takých prípadoch je jedným z manželov podávaný návrh na zrušenie bezpodielového spoluvlastníctva na súde nie pre nezodpovedné, či nehospodárne konanie jedného z manželov, ale práve naopak, z dôvodu eliminovania rizík, ktoré prinášajú podnikateľské aktivity jedného z manželov, keď je v záujme oboch chrániť ich už doteraz nadobudnutý majetok, ako aj majetok manžela, ktorý podnikaním ohrozený nie je, ale bez pochyby je na prospech oboch manželov.

17. V preskúmvanej veci tomu tak nie je. Nutnosť vyriešenia celej situácie v súdnom konaní zapríčinil v celom rozsahu žalovaný, ktorý už niekoľko rokov zhromažďuje rôzne nepotrebné veci v byte a spoločných priestoroch bytového domu patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu, ako aj na ich záhrade v obci Ploské a na svojom pracovisku v triede školy. Spoločný byt strán sporu žalovaný zapratal do takej miery, že žalobkyňa bola nútená spoločnú domácnosť opustiť z dôvodu nedostatku životného priestoru, obavy o svoje zdravie a zdravie svojich detí a vnúčat. Aj napriek mnohým sľubom zo strany žalovaného nebola uskutočnená náprava. Zjednať nápravu nepomohla dokonca ani výzva súdu prvej inštancie a odročenie pojednávania zo 6. novembra 2019 na 18. decembra 2019, do ktorého žalovaný prisľúbil vypratať nehnuteľnosť - spoločný byt žalobkyne a žalovaného. Márne sľuby žalovaného tak len zbytočne navýšili trovy žalobkyne. Z uvedeného je zrejmé, že v dôsledku postoja žalovaného došlo aj ku zbytočnému zvýšeniu trov konania. V neposlednom rade odvolací súd upriamuje pozornosť na záver formovaný v náleze Ústavného súdu SR z 2. mája 2018, sp. zn. III. ÚS 98/2018, v zmysle ktorého nie je možné, aby súd dospel k vnútornému presvedčeniu, že je potrebné aplikovať ustanovenie § 257 a strane, ktorá by inak trovy získala, to neoznámil a táto by sa to dozvedela až z rozhodnutia. Súd v prípade použitia ustanovenia § 257 je povinný „vytvoriť procesný priestor“ umožňujúci stranám sporu vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému použitiu tohto ustanovenia.

18. Odvolací súd po preskúmaní úspechu/neúspechu strán zistil, že súd prvej inštancie nesprávne rozhodol o nároku žalobkyne na náhradu trov konania. Žalobkyňa mala v konaní úspech v plnom rozsahu, pričom žalovaný bol v konaní úspešný nebol. Z uvedeného dôvodu žalobkyňi patrí náhrada trov konania vo výške 100 %. O výške náhrady trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2, § 396 ods. 1 CSP. Žalobkyňa ako odvolateľka mala úspech v odvolacom konaní v plnom rozsahu, preto jej odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, a to z dôvodov uvedených v ust. § 420 a nasl. CSP. Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch uvedených v ust. § 429 ods. 2 CSP.